

ТАБРИКОТИ ҶАШНӢ БА ХАЛҚИ ЎЗБЕКИСТОН

Ҳамватанони гирифтадор!
Тамоми халқи Ўзбекистонро ба муносибати Рӯзи дӯстии халқҳо самимона табрику муборакбод менамоем.

Мо дар ҷараёни ислохоти оғоз-ёфта, ба мақсади барпо кардани Ўзбекистони Нав, беш аз пеш таҳким бахшидани муҳити ҳамзистии осоишта ва таҳаммулпазирӣ дар ҷамъиятамонро аз вазифаҳои асосии худ донистем.

Дар кишварамон **Рӯзи дӯстии халқҳо** эълон гардидани санаи 30-юми июл, ки дар дунё чун Рӯзи байналхалқии дӯстӣ пазируфта шудааст ва ба таври густарда ҷашн гирифтани ин рӯз, гуфтаи моро собит менамояд.

Дар сартосари дунё Ватани мо ба сифати кишвари таҳаммулпазир эътироф шудааст. Имрӯз дар мамлакатамон намоёндогани беш аз 130 миллати халқият ва 16 конфессияи динӣ ҳамзистии осоишта доранд, 157 маркази фарҳангии миллий ва 38 ҷамъияти дӯстӣ арзи ҳастӣ мекунанд.

Дар мактабҳои таълими ҷамагонӣ таълиму тарбия ба забонҳои ўзбекӣ, қароқалпоқӣ, русӣ, тоҷикӣ, қазоқӣ, қирғизӣ ва туркманӣ роҳандозӣ шудааст, мактабҳои аз ҳисоби давлат бо китобҳои дарсӣ бадеӣ таъмин карда мешаванд. Фаъолияти хонаҳои дӯстие, ки дар Ҷумҳурии Қароқалпоқистон ва вилоятҳои сомон дода шудаанд, ҷамъаҳои дастгирӣ карда мешаванд. Аз ҷумла, ба онҳо Бунёди ҷамъиятии назди Олий Мажлис маблағи зарурӣ равона

мекунад, субсидияи грантҳо ҷудо карда мешаванд.

Давлат, ба мақсади таҳким бахшидани пойгоҳи моддӣи техникаи марказҳои миллию фарҳангӣ онҳоро бо таҷхизоти зарурӣ, меҳел, соҳрои мусиқӣ ва либосҳои миллий таъмин менамояд.

Барои баргузори ҷашнҳои халқӣ, ҷашнвора, концертҳо вохӯриҳо, баромади арбобони шинохтаи фарҳанг ва семинару конференсияҳо ба онҳо биноҳои муҳташам ҷудо карда шудаанд.

«Ўзбекистон — хонаи умумии мо» ин ғояи неқ ба шиори фаъолияти ҷамаи марказҳои фарҳангии миллий табилад ёфтааст, ки инъикосгари ҳамзистии осоишта, таҳаммулпазирӣ ва сулҳу осоиш мебошад. Дар тӯли солҳои сипарӣ-гардида суҳбатҳои даврӣ, мулоқотҳои эҷодӣ, намоишҳои китоби миллиҳои гуногун, фотосуратҳои конференсияҳои байналхалқӣ ва дигар ҷораниҳои мадани маърифатие, ки дар доираи ҷашнвораҳои дӯстии халқҳо баргузор шудаанд, бобати таҳким бахшидани равишҳои дӯстии байни миллати халқиятҳои кишварамон нақши муҳим доштанд.

Робита бо ҳамватаноне, ки дар кишварҳои хориҷӣ будубош доранд, таҳким меёбад.

Дар фармон «Дар бораи Стратегияи рушди Ўзбекистони Нав дар тӯли солҳои 2022 — 2026» таҳким бахшидани дастгирии марказҳои фарҳангии миллий пешбини шудааст, ки идомаи корҳои мо дар ин самт мебошад.

Дар «Соли ҷавонон ва дастгирӣ соҳибкорӣ» корҳои хайре, ба мисли шароити мусоид фароҳам овардан ба ҷавонони миллатҳои гуногун, ҳис ва дарк кардани қарзи шаҳрвандӣ, таҳким бахшидани ҳисси ватанпарварӣ, баланд бардоштани сатҳи маданияти мулоқоти байнимиллӣ, ки таъя ба таҳаммулпазирӣ дорад, анҷом дода мешаванд.

Бояд таъкид намуд, ки дар ҳафт соли охир дар сиёсати дохилӣ ва хориҷии Ўзбекистон дигаргуниҳои назаррас рӯй доданд. Инро аҳли ҷомеаи ҷаҳон, экспертҳои байналхалқӣ, арбобҳои шинохтаи сиёсӣ давлати низ эътироф менамоянд. Аз нав ба роҳ монда шудани робитаҳои дӯстӣ байни ҳамсоядавлатҳои минтақаи Осиёи Марказӣ — идома пайдо кардани риштаҳои пайванди азали бо мазмунӣ нава, хоҳишу орзу ва саяю кӯшишҳои халқамонро рӯшан ифода менамояд.

Дӯстони гирифтадор!
Ҳеч касро пӯшида нест, ки имрӯз мо дар дунёи пуртахлука ба сар мебарем. Дар арсаи байналхалқӣ пояҳои бовари байни давлатҳо суст гардидааст. Дар ҷуниш шароити мураккаб ҳаёт аз мо тақозо дорад, ки дар мамлакатамон муҳити яқдилӣ, меҳру оқибат, ҳурмати тарафайн ва ҳамзистии осоиштаро беш аз пеш таҳким бахшем, корҳои монандро дар бахши хифзи ҷавонон аз ғояи равандҳои таҳрибдор ва таъсири беруна ба зинаи нав бардорем.

Дар соҳаи оқилона идора кардани ҷамъияти сермиллату мухталиффарҳанг Ўзбекистон таҷриба андӯхтааст. Фаъолияти мо дар ин самт ба таваҷҷуҳи ҷаҳониён афзудааст.

Мо минбаъд низ ба таҳким бахшидани нақши сомонҳои ғайридавлатӣ, тавассути кафолати ҳуқуқи онҳо ба рушди институтҳои ҷамъияти шаҳрвандӣ, таъмини озодии виҷдони ҳар шаҳрванд, сарфи назар аз миллат, забон, дин ва баромади иҷтимоияш, эътибори алоҳида хоҳем дод. Дар мамлакатамон сиёсати таҳким бахшидани яқдилӣ ва ҳамҷиҳати байни миллату конфессияҳои пайгирона идома медиҳем.

Бовар дорам, фестивалҳои дӯстие, ки тӯли як ҳафта бо назардошти ин мақсадҳои неқу наҷиб баргузор мешаванд, ба ваҳдати халқамон, таҳким бахшидани муҳити сулҳу осоиш, ҳамҷиҳати байнимиллӣ ва таҳаммулпазирӣи динӣ дар минтақаамон хидмат хоҳанд кард.

Ҳамватанони азиз!
Аз фурсат истифода бурда, шумо ва тамоми халқамонро бори дигар бо Рӯзи дӯстии халқҳо табрик меғӯям.

Биғузур, дар кишвари мо ҳамеша сулҳу осоиш ва фаровонӣ ҳукм ронад, ба халқи сермиллати Ўзбекистон бахту саодат ёр бошад!

Шавкат МИРЗИЁЕВ,
Президенти Ҷумҳурии
Ўзбекистон

Дар Маркази тиббии бисёрсоҳаи вилояти Фарғона амалиёти трансплантатсияи гурда ба роҳ гузошта шудааст. Дар он, пеш аз ҷама, робитаҳои марказ бо Маркази илмӣи амалии ҷарроҳии ихтисосондашудаи ҷумҳурий, бо Маркази тиббии илмӣи амалии нефрология ва кўчондани гурдаи ихтисосондашудаи ҷумҳурий, айни вақт, тақмил ёфтани базаи моддӣ-техникии соҳа ва салоҳияти кадрҳои тиббӣ аҳамияти муҳим касб менамояд.

Дар Маркази тиббии мазкур соли 2022 бори нахуст амалиёти ҷарроҳии трансплантатсияи гурда бомуваффақият ба амал бароварда шуда буд.

Дар натиҷаи эътибор ба соҳа ба заи моддӣ-техникии муассисаи тиббии зикршуда боз ҳам бештар гашт.

Дар сурат: дар Маркази тиббии бисёрсоҳаи вилояти Фарғона.
Суратгир: М. ҚОДИРОВ (Ў.А.).

ДЎСТИВУ РАҒОҚАТАМОН БЕШ АЗ ПЕШ МУСТАҲКАМ МЕГАРДАД

— Баъди сафари давлатии Президент Шавкат Мирзиёев ба Тоҷикистон, ки 18-19 апрели соли равон сурат гирифт, робитаҳои ду кишвари ҳамҷавор ва дӯст беш аз пеш доман фароҳ намуданд. Ҷамагон медонанд, ки дар бархе аз шаҳру ноҳияҳои вилояти Тошканд, мисли Ангрен, Чирчиқ, Бўқа, Пискент, Чиноз, Бекобод, Бўстонлик, Паркент ва амсоли он дар баробари мардумони дигар тоҷикон низ зиндагӣ мекунанд. Ҳоло бо тарзи зиндагӣ ва расму ойинҳои мардуми тоҷиктабори ҷамоати маҳаллаи тоҷикнишини Қолғонсирӣ ноҳияи Бекобод ошно хоҳем шуд, — гуфт роҳбалади мо Аскар Исмоилов.

Вай афзуд, ки бо дастури сарварони ду давлат роҳбарони мақомоти давлатии ҳокимияти ду вилояти ҳамҷавор — Тошканд ва Сугди Тоҷикистон барои ба роҳ мондани ҳамкориро Ёддошти тафохум ба имзо расониданд. Вақте ки ба ҷамоати «Қолғонсир» наздик расидем, ба мушоҳида расид, ки як самти он аз боғу дарахтзорони мевадиханда ва ниҳолҳои намоишӣ иборат аст ва як қисмати онро заминҳои ҳамвор ва талу теплаҳои пасту баланд ташкил медиҳанд. Раиси ҷамоат Нуралӣ Шодмонов меғӯяд:

— Ҷамоати шаҳрвандони мо ду ҳазор аҳолиро муттаҳид намудааст. Аъзои 530

хонавода ба боғпарварӣ, кишоварзӣ, моҳипарварӣ, чорводорӣ, шиликорӣ, инчунин парвариши занбӯри асал машғуланд ва аз ин ҳисоб рӯзгори худро таъмин мекунанд. Дар қаламрави ҷамоатамон ду мактаби таҳсилоти ҷамагонӣ ва як кўдакхона фаъолият менамояд. Дар мактаби рақами 34 корҳои таълиму тарбия танҳо ба забони тоҷикӣ ба роҳ монда шудааст.

Қариб дар ҳар як хонаводаи қолғонсирӣҳо арӯси ўзбектаборро дидан мумкин аст. Дар баробари ин, чанд духтари тоҷикӣ ин деҳа ба ҷавонони ўзбектабор издивоҷ кардаанд. Дўстиву рағоқате, ки миёни ин ду халқ ас-

роҳ боз ҳукмрон аст, дар байни ягон мардуми дигари олам дида намешавад. Мардуми ҷамоат бо як идда фарзандони худ, мисли собиқадорони соҳаи мактабу маориф Хайитбой Бердиев ва Чангилӣ Шодмонова, Шакарӣ Шодмонова, пизишки номдори ноҳия, профессор Амон Турсунов, мураббии соҳаи варзиш Эсан Қурбонов, соҳибкори варзида Раҷабалӣ Нуралӣев, фаъоли занону духтарон Фотима Бердиева ва чанде дигарон ҳамеша ифтихор мекунанд.

Шакарӣ Шодмонова аз ҳамаи зумраи занони деҳаи мо махсус меёбад, ки панҷ фарзандро хеле хуб тарбия намудааст. Ҷамаи онҳо соҳиби маъ-

лумоти олий буда, ҳоло дар идораҳои гуногуни давлатӣ вазифа анҷом медиҳанд. Вай барои меҳнатҳои пурсамараш соҳиби нишони давлатӣ ва ифтихорномаҳои зиёд гаштааст. Дар айни ҳол ҳамчун ёвари ҷавонон ба ҷамоати мо аз наздик ҳамкорӣ мекунанд.

Дар мактаби рақами 34 таълиму тарбия ва машғулиятҳои дигари иловагӣ хеле хуб ба роҳ монда шудааст. Дар суҳбат директори мактаб Ғолиб Ширинов гуфт, ки бинои мактаби тибқи тарҳи замонавӣ сохта шуда, барои 420 нафар наханда муқаррар гардидааст.

(Давомаш
дар сах.2).

30 июл — Рӯзи дӯстии халқҳо

ДИЁРЕ, КИ ДЎСТӢ ВА АҲЛИРО ЭЪЗОЗ МЕНАМОЯД

Бо ташаббуси роҳбари давлат 30 июл дар мамлакатамон чун Рӯзи байналхалқии дӯстӣ васеъ ҷашн мегардад. Дар доираи ҷашнвораи дӯстӣ дар пойтахт ба муносибати супурдани нишони сарисинагии «Халқлар дӯстлиги» маросими тантанавӣ баргузор гардид.

Дар он мутасаддиёни Кумитаи алоқаҳои дӯстӣ бо мамлакатҳои хориҷӣ ва муносибати байнимиллӣ, фаъолони марказҳои миллию маданий, намоёндогани васеи ҷамъият, эҷодкорони зийёи иштирок намуданд.

Табрики Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон Шавкат Мирзиёевро ба муносибати Рӯзи дӯстии халқҳо Котиби матбуоти Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон Шерзод Асадов қироат намуд.

Тавре ки таъкид гардид, дар барпо намудани Ўзбекистони Нав ба таъмин намудани дӯстии байнимиллӣ ва аҳлӣ, ҳамҷиҳати аҳамияти устувор дода мешавад.

Воксан дар мамлакатамон аз қадим дӯстӣ, бародарӣ, аҳлӣ чун арзиши олий эъзоз гаштааст. Молики эътибор аст, ки ҳоло ба рушди диёрамон, ки таҷдид мегардад, намоёндогани миллат ва халқиятҳои гуногун чун фарзанди оилаи ягона ва аҳл меҳнат менамоянд, ҷонфидой мекунанд.

Дар маросим ба муносибати ин сана ба як гурӯҳ ҳамдиёронҳои нишони сарисинагии «Халқлар дӯстлиги»-ро раиси Кумитаи муносибатҳои байнимиллӣ ва алоқаҳои дӯстона бо мамлакатҳои хориҷӣ Рустам Қурбонов супурд.

— Диёре мисли Ўзбекистон, ки лабрез аз меҳр бошад, дар ҳеч кучи кураи замин пайдо намекунад, — гуфт муҳаррири калони студияи «Дўстлиги»-и Ширкати миллии телерадиои Ўзбекистон Замира Чиянова. — Дар ҳамаи сарзамин ба воя расида, калон шудам, оила ба вучуд овардам. Ман худро ҳамеша ўзбек эҳсос

мекунам. Чунки дар Ўзбекистонамон мафҳуми миллат ҷудо намудан вучуд надорад. Аз он ки шаҳрванди Ўзбекистон ҳастам, фарзанди ин диёри табаррук мебошам, беҳад фарҳ мекунам. Нишони сарисинагии «Халқлар дӯстлиги» барои дар мамлакатамон муштаҳам намудани ҳамҷиҳати ва барои он ҳиссагузори намудан боз ҳам рӯҳбаланд месозад.

— Дар қатори тамоми миллат ва халқиятҳои барои таъмини ҳуқуқ ва манфиатҳои ақаллияти туркман эътибори калон дода мешавад, — меғӯяд роҳбари шуъбаи вилояти Сурхондарёи Маркази миллии маданияти туркманҳои ҷумҳурий Эргаш Авазов. — Дар мамлакатамон ба фаъолияти тамоми марказҳои миллию маданий эътибор ва ғамхорӣ зоҳир мегардад. Барои аз ҷиҳати амалӣ дастгирӣ намудани марказҳои миллию маданий аз ҷониби давлатамон грант, субсид ҷудо карда мешавад. Ҷамаи ин барои боз ҳам босамар кор кардан рӯҳ мебахшад.

Онҳое, ки соҳиби муқофот гардиданд, ба роҳбари давлатамон барои ташаббусҳои неқ дар бобати муштаҳам намудани осудагӣ, дӯстии байнимиллӣ ва ҳамҷиҳати миннатдорӣ изҳор намуданд.

Дар маросими тантанавӣ мушофири Президенти Ўзбекистон Музаффар Қомиллов, роҳбари департаменти рушди иҷтимоии Маъмурияти Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон Одил Абдурахмонов иштирок намуданд.

Назокат УСМОНОВА,
муҳбири Ў.А.

«НИГОҲИ ДЎСТӢ»

Дар Ўзбекистони соҳибистиқлол байни миллатҳо ва халқиятҳо ҳамҷиҳатӣ ва ҳамдигарфаҳмӣ ҳукмфармост. Тарбияи насли наврас дар руҳияти таҳаммулпазирӣ, эҳтиром ба арзишҳои миллию умумибашарӣ ва ватандӯстӣ яке аз самтҳои муҳими сиёсати давлати мо мебошад. Дар Конститутсияи ва қонунҳоямон қайд шудааст, ки дар Ўзбекистон ҷамаи шаҳрвандон, қатъи назар аз миллат, забон ва дин баробарҳуқуқанд.

Солҳои охир қорҳое, ки дар ин самт амалӣ мегарданд, зинаи баландро ишғол намудааст. Маълум аст, ки бино ба қарори Созмони Милали Муттаҳид 30 июл дар саросари ҷаҳон ҳамчун Рӯзи дӯстии халқҳо таҷлил мегардад. Имрӯзҳо Ҷашнвораи дӯстӣ дар тамоми ғушаву қанори мамлакатамон бо як шукӯҳи идона меғузарад.

Дар Агентии иттилоот ва коммуникатсияи оммавӣ бахшида ба ин сана нишастӣ матбуотӣ баргузор гардид. Дар анҷуман роҳбарону қормандони Кумитаи раёботи байни миллатҳо ва робитаҳои дӯстона бо кишварҳои хориҷӣ, фаъолони марказҳои милли-фарҳангии ҷумҳурий иштирок доштанд.

Раиси кумита Рустамбек Қурбонов тамоми ҳамватанонро бо Рӯзи дӯстии халқҳо муборакбод намуда, ба сомондихандагони ҷашнвораи дӯстӣ миннатдорӣ изҳор намуд. Таъкид намуд, ки ҳадафи асосии ҷашнвора муттаҳид намудани таҷриба ва иқтидори илмӣи кишварҳо дар таъмини ҳамбастагии байналмилалӣ, таҳкими фазаи дӯстона бо кишварҳои хориҷӣ, аз ҷумла бо давлатҳои ҳамсоя, барқарор намудани муносибатҳои ҳамкорӣи мутақобилан судманд бо ҳамватанони бурунмарзӣ, хифзи фарҳанг, забон, анъана ва арзишҳои миллии

ҷамаи миллати халқиятҳои маскунӣ мамлакат мебошад.

Муовини раиси кумита Азамат Тошев ба иштирокдорони конференс дар бораи ҷораниҳои, ки дар доираи ҷашнвора баргузор мешаванд, маълумот дод. Аз ҷумла, маросими гулмони дар боғи «Ўзбекистони Нав», маросими ифтиҳои намоиши фотосуратҳо бо номи «Нигоҳи дӯстӣ» дар Хонаи фотосуратҳои Тошканд, супурдани муқофотҳои давлатӣ, нишони сарисинагии «Халқлар дӯстлиги» дар меҳмонхонаи «Intercontinental», дар қоҳи ба номи А. Навой тақдиронидани ғолибони озмуни «Беҳтарин намоиши телевизионӣ, репортаж, ки дӯстиро васф мекунанд», «Мушоираи дӯстӣ» дар Ҳиёбони адабон, намоишгоҳ-ярмаркаи хунарамандӣ бо номи «Дар оғуши Модар-Замин» дар боғи Наврӯз, дар майдонҳои «Дӯстии халқҳо» гала-консерт бо номи «Оҳангҳои дӯстӣ» ва ҷораниҳои гуногуни маънавияи маърифати дар истироҳатгоҳҳои тобиסטони бачаҳо барпо мегарданд.

Ҷашнвораи дӯстӣ аз 30 июл то 4 августи соли қорӣ идома меёбад.

Саодат БЕКНАЗАРОВА,
хабарнигори «Овози тоҷик».

САРНАВИШТАШРО БО ЎЗБЕКИСТОН ПАЙВАСТ

М.ШОДИЕВ, мухбири «Овози тоҷик».

ДИЁРАЕ, КИ ОЛАМИЁНРО ШЕФТА СОХТ

Дар Париж – пойтахти Фаронса Бозиҳои XXXIII тобистонаи олимпӣ босуръат идома доранд. Мусобиқаи дзюдо байни занон дар вазни то 52 килограмм ба охир расид. Дияра Келдиёрова, ки шарафи кишварамонро химоя кард, бар ҳамаи рақибонаш ғолиб омад, сазовори медали тилло гардид ва ин медал дар таърихи Бозиҳои олимпӣ миёни занони кишвари мо ҳамчун аввалин медали тилло ба зарвараки таърих бо ҳарфҳои тилло сабт шуд.

Ин муваффақияти Дияра Келдиёрова дар он аст, ки дар кишварамон ба рушди варишчи занона тавачҷуи зиёд зоҳир карда мешавад. Қаблан дар мусобиқаҳои бонуфуз иштирок кардани занон имконнопазир буд. Имрӯзо занон натавонанд дар варишш, балки дар дигар соҳаҳо низ пешсаф буда, шаъну шарафи мамлакатро дар ҳамаи бориҳои мебардоранд.

Дияра Келдиёрова 13-уми июли соли 1998 дар Самарқанд таваллуд ёфтааст. Дар сини шашсолагии бо самбо, баъд бо дзюдо машғул мешавад. Дар озмуноҳои варишчиҳои ноҳиявӣ, шаҳрӣ ва вилоятӣ иштирок карда, дар болои худ беист меҳнат кард. Соли 2013 Дияра дар Бозиҳои олимпӣ наврасон дар Нанкин Чин дар тоифаи вазни 44 килограмм медали биринҷӣ ба даст овард. Солҳои 2016 ва 2018 дар чемпионати Осиё оид ба дзюдо миёни наврасон ба медали биринҷӣ сазовор шуд.

Соли 2016 дар Тошканд дар мусобиқаи Гран-при байни калонсолон то финал тамоми рақибонашро мағлуб карда, соҳиби медали нуқра гардид. Худи ҳамон сол Дияра Келдиёрова бо қарори Президент бо Ҷоизаи давлатии ба номи Ҷулифа Сафаров гардид. Солҳои 2018-2022 дар чанд мусобиқаи бонуфуз, аз қабили чемпионати ҷаҳон китба ва ҷаҳон, мусобиқаҳои Гран-при ва «Тоқулоҳи бузург», Бозиҳои олимпӣ соҳиби як қатор медалҳо гардидааст.

Дияра дар чемпионати ҷаҳон соли 2023 дар Доҳаи Қатар медали нуқ-

ра, дар мусобиқаи «Тоқулоҳи бузург» дар Гурҷистон ба Муғулистон соҳиби медалҳои тилло ва биринҷӣ гардид. Дар Бозиҳои олимпӣ, ки мизбон Чин буд, ӯ бар ҳамаи рақибонаш ғолиб шуд, барандаи Бозиҳои олимпӣ гардид ва аввалин медали тиллоро ба даст овард. Инчунин ӯ дар мусобиқаи дастаҳои олимпӣ соҳиби медали нуқра гардид.

Мавсими имсола барои дзюдочиёни мо низ пур аз муваффақият шуд. Нахуст дар мусобиқаи Гран-при дар Португалия ва баъдан дар мусобиқаи «Тоқулоҳи бузург» дар Бокуи Озарбойҷон медали тиллоро ба даст даровард. Ҷиҳати дигари муҳим он аст, ки ба ивази ин ғалабаҳо пешсафи рейтингӣ ҷаҳонӣ гардид. ӯ дар Хонгконг дар чемпионати Осиё байни калонсолон бо медали биринҷӣ мукофотонида шуд. Дар чемпионати ҷаҳон, ки дар Аморти Муттаҳиди Араб ташкил гардид, ҷойи дуюмро ишғол кард.

Дияра, ки дар ҷунин мусобиқоти бонуфуз ғолиб омад, дар останаи баргузориҳои Бозиҳои олимпӣ дар чанд таърихоти байналхалқӣ ба олимпиадаи «Париж – 2024» омодагӣ дорад. Қарори Сарвари давлат «Дар бораи омодагии ҷаҳонаҷоибҳои варишчигарони Ўзбекистон ба Бозиҳои XXXIII тобистонаи олимпӣ ва паралимпий XVII» дар ин бобат барномаи муҳим гардид.

Дарачаи баланди тайёри ба мақсади калони ба пеш гузошта самараи худро дод.

Дар пурнуфӯзтарин озмуне, ки дар сол як бор баргузор мешавад, Дияра Келдиёрова иштироки худро аз марҳилаи 1/18 оғоз кард. Дар талоши аввал дзюдочиёни мо бо чемпиони ҷаҳонқаратаи ҷаҳон ва ғолиби Бозиҳои олимпӣ Ута Абегаи ҷопонӣ, ки 5 сол инҷониб мағлуб нашудааст, қувваозмоӣ намуд. Дар ин воқуи Дияра рақибӣ пурқувватро ба ивази иппон мағлуб сохт ва рақибаш бо ҷашмони пурашк майдонро тарк кард.

Д. Келдиёрова дар даври ҷорак-ниҳой бо барандаи медали тиллоии мусобиқаи «Тоқулоҳи бузург» соли 2023 дар Тошканд, соҳиби медали биринҷӣ охири чемпионати ҷаҳон Маша Боллхаусри олмонӣ ва дар нимниҳойи ноиби чемпиони олимпӣ, ситораи дзюдои Фаронса Амандин Бушар, инчунин дар воқуиҳои финалӣ бар Дистрия Красничи, ки аз рӯйи рейтингӣ ҷаҳон баъд аз ӯ дуюмин аст, ғалаба карда, натавонанд дар дзюдо, балки дар таърихи варишчи мо сазовори медали тиллоии Бозиҳои олимпӣ гардид.

Албатта, ин ғалаба худ аз худ ба даст намеояд ва барои ҳудӣ варишшгар ба ин пирӯзӣ расидан душвор аст. Ғолиби Бозиҳои олимпӣ гаштани Дияра, пеш аз ҳама, натиҷаи имкониятҳои васеъест, ки кишварамон барои варишшгарон фароҳам овардааст.

– Мо ба бозиҳои олимпӣ муддати дароз тайёри дидем. Ман медонистам, ки ҳар як рақибӣ ман қавӣ аст. Дарк намудам, ки то тавонхоро мағлуб накунам, тавоно шудам наметавонам. Ман дар ҳар як баҳс парчамии кишварамонро баланд бардошта, дар андешаи исбот кардани он будам, ки то миллати ўзбек дар ҷаҳон аз ҳеч кас кам нест ва кам нахоҳад шуд. Баъди ғалаба дилам аз ифтихор пур шуд. Ман худро хушбахтарин бонувӣ дунё ҳис мекардам. Асоси пирӯзӣҳои ман заҳмати мураббийан, масъулиҳои соҳа ва саво ҳамаи рақибони кишварамон аст, ки ба мо тамоми имкониятҳоро фароҳам оварда истодаанд. Ман аз мардуми мо, ки ҳамеша маро дастгирӣ мекунам ва дар ҳақиқат ман дуо меғуняд, миннатдорам, – гуфт ғолиби Бозиҳои олимпӣ Дияра Келдиёрова.

Оре, имрӯзо дар мамлакатамон шумораи варишшгарони дорои таҷрибаи калон, ки қуллаҳои Олимпиро фарқ мекунад, зиёд мешавад. Онҳо бо қадамҳои далерона ба арсаи ҷаҳонӣ мебароянд. Ояндаи мамлакате, ки фарзандонаш ба ҷунин ғалабаҳои бузург ноил мешаванд, бузург аст.

Умедворем, ки варишшгарони мо, ки дар Бозиҳои 33-юми тобистонаи олимпӣ шарафи Ўзбекистонро химоя мекунамд, минбаъд низ халқи моро бо ғалабаҳои бузурги худ шод хоҳанд кард.

Ҷавоҳир ТОШХҶАДЕВ,
муҳбири ЎЗА.

Чунин ном дорад шиори гурӯҳҳои тарғиботие, ки бо ташаббуси яқояи Садорати оила ва занон духтарони вилоят созмон ёфта, бо мақсади пешгирии намудани қонуншиканӣ виллоят, никоҳу таваллуди бармаҳал, тазйику зурварӣ дар оила, байни занону духтарон, нобилигон, ҷавонон ва бо кор таъмин кардани бонувон ба фаъолият оғоз намудааст.

«ТУ МУҚАДДАС ҲАСТӢ ЗАН!»

Ин гурӯҳҳои кормандони ташкилоти масъул, корҳои дохилӣ, Агентии кор бо ҷавонон, ҷавонони фаъолро ба бар гирифтааст. Мулоқоти воқуи, суҳбату ҷорак-ниҳойи онҳо бо ҳаракати бонувони оқил, мактаби бибиҷонҳо, аъзоиҳои клуби «Овози духтарон», занону духтарони фаъоли соҳарҳои маъмурии ноҳияҳои Ҷиҳдуну Рометан ба амал омад.

Дар ҷараёни тадбирҳои вазъи корҳои муҳокимаи гардида, рафти корҳои бобати рӯйоб баровардани лоиҳаҳои ояндадор эътироф гардидаанд.

Ба суҳан баромадагон дар бораи нозукии таълиму тарбияи духтар, одоби рафтор, тарзи гуфтор, маданияти либоспӯшӣ, ба ҳаёти оилавӣ омода шудани ӯ, муносибатҳои оилавӣ, тарзи солими зиндагӣ, илму ҳунаромӯзии ҷавонон, дар рӯзгор пайдо кардани ҷои мақоми худ ва ғайра изҳори ақида карда, ба қумуқ дастгирӣ мӯҳтоҷ будани онҳоро таъкид намуданд.

Дар охири воқуиҳои ба ҳозирон филми «Тақдирӣ зан» намоиш дода шуд. Ҷунин тадбирҳои дар ҳамаи шаҳру ноҳияҳои вилоят баргузор мегарданд.

Амрулло АВЕЗОВ,
муҳбири «Овози тоҷик»
дар вилояти Бухоро.

Дар Фарғона ба ҷаде аз собиқадорони меҳнат, ки дар давоми солҳои зиёд дар соҳаҳои гуногун ҳалол ва ғурсамар хидмат кардаанд, инчунин ба як гурӯҳ модарон, ки дар ҷамъиятамон ба эҳтиром сазовор шудаанд, ба тарзи тантанавӣ нишони сарисинагии «Меҳнат фахрийси» супурда шуд. Эҳтироми пиронсолон, ба онҳо нишон додани иззату иқром филизати ҳоси халқи мост. Солҳои охир дар мамлакатамон эътибор ба собиқадорон боз бештар шуд. Бо мақсади дастгирии фаъолияти иҷтимоии онҳо ордени «Фахрий мураббий» ва нишони сарисинагии «Меҳнат фахрийси» таъсис ёфт.

Ҳоло дар вилояти Фарғона бештар аз 414 ҳазор нафар собиқадорон ҳастанд, ки дар ҳаёти ҷамъиятӣ фаъолона иштирок карда, бо таҷрибаи бой ва умри ибратнок ба дигарон ибрат мешаванд. Ба гурӯҳе аз онҳо супурда шудани нишони сарисинагии «Меҳнат фахрийси» онҳоро беҳад мамнун намуд.

Дар сурат: лаҳзае аз муқофотсупорӣ.

Суратгир: М. ҚОДИРОВ (ЎЗА).

УСТОИ МОҲИР ВА ИНСОНИ КОМИЛ

Ҳамин шабону рӯзон аз устохонаи оҳангарии ӯ пойи мизочон канда нест. Ҳар замон касе сар халондаву аз барои рафӣи қадомини мушқили рӯзгораш мурочиат мекунад. Усто Раҳмонқул Расулов ҳам дар таҳаммул ғуш ба тақозои корфармо дода, баъд аз байбу шарф ба кор шурӯ меосозад. Ғоҳ овози вазнини ба оҳани тафсон ё сандгон бархӯрдани пукт ба ғуш расад, ғоҳе садои қадомини таҷвизоти суфтагӣ паҳн мегардад. Бӯйи оҳани тафтаву ҳаври дудолудӣ ангишти сӯхта ба машом нишафта, вучуди одамро ба ғалаён водор мекунад. Усто ҷолокна ғоҳе даст ба сӯи пукти гарон барад, ғоҳе ба ҷониби сӯхонҳои дандонаш хурду бузург меёзад. Агар дар по-рои оҳан, ки пас аз заҳмати бисёри ӯ ба қиёфаи корд, дод ё ягон асбоби рӯзгор даромадааст, рафту заррае камбудӣ мушоҳида кунад, бе ягон андешаву дирангӣ зиёди аз нав ба коми оташ месупорад. Бо анбӯри дастадароз аз як лабаш гирифта, болои лаҳча мегузорад.

– Ҳамин ҳел оҳанро об медиҳанд, – меғӯяд усто Раҳмонқул. – Ин амал чандин бор тақдор ёбад, оҳан билиҳира ба пӯлод мубаддал мегардад. Обутуб ёфтани пӯлод ҷараёнӣ мураккаб аст ва аз устои оҳангар маҳорати баланд талаб мекунад.

Саромади хонадорон Усто Рустам меғуфтаанд. Ин марди таҳамтан дар ҳунари оҳангарӣ беҳамог будааст. Баъдан касби ӯро писараш Абдураҳул идома медиҳад. Аммо усто Абдураҳул соли 1924 бар асари як шабоҳони дастаи ҳушономи босмаҷиҳо дар Фелон ҳадафи тир қарор мегирад. Босмаҷиҳо баъд аз як муноқиша деҳаи Фелонро оташ мезананд ва марду зани бисёреро ба ҳалокат мерасонанд. Дар ин миён оҳангари номии деҳа усто Абдураҳул низ будааст. Вай дар сина чандин тирӣ ҷонсӯзи аду дар қатори даҳҳо тан аҳли Фелон дар қабристони деҳа мадфун аст. Минбаъд касби ӯро писараш Абдураҳул идома медиҳад. Абдураҳул Расулов ҷаҳор писари худро касби оҳангарӣ меомӯзонад. Маълум гардид, ки дар Фелон бист сол пеш аз ин 15 дӯкони оҳангарӣ фаъол будааст, ки ҳама ба пайвандони ин хонадон тааллуқ доштаанд. Абзаски талаб ба махсулоти оҳангарӣ зиёд буд, дӯкноҳо бист кор мекарданд ва махсулоти мавриди ниёзи мардумро истехсол менамуданд. Аммо баъдтар зайли замон тағйир ёфта, махсулоти дӯкноҳои оҳангарӣ аз мӯд монданд. Бо вучуди ин дар ин деҳаи сернуфус ҳамагӣ ҷаҳор дӯкони оҳангарӣ фаъол аст, ки онҳо ҳам мавсимӣ дари худро ба рӯйи ниёзмандон мекушоянд. Устоҳои оҳангар дар зимистон дари дӯкноҳои худро боз мекунад ва вақти холии худро бештар ба сохтани асбобиҳои гуногун сарф месозанд. Мардум ҳам барои амалҳои деҳқонии ҷорводорӣи худ гуна-гуна асбоб фармудаву ба корҳои баҳорӣ муроҷиат менамоянд.

Назар ба нақли усто Раҳмонқул Расулов, ҳамаи ҷаҳор дӯкони оҳангарӣ ҳам ба хонадони онҳо мутааллиқ аст. Аммо худӣ Раҳмонқул пушти ҷаҳорҳои сулолаи оҳангарони Фелон буда, фарзанди сеюми хонадони усто Абдураҳул махсус меёбад. Вай 25-уми сентябри соли 1959 ба дунё омадааст ва дар мактаби деҳа таҳсил карда, вақтҳои холии худро дар дӯкони оҳангарии падар, дар бари қиблагӯҳи бародарони калони худ – усто Тӯйчул Чумъакул мегузаронд. Ин тавр, ноэкии ин бешор аз падару бародаронаш омӯхта ва оғозан аз синфи ҳашт мустақил ба кори оҳангарӣ шурӯш намудааст. Минбаъд тақдир ӯро бо Фотима ном духтар пайваст.

Усто Раҳмонқул гуфт, ки писаронаш Раҳимқул Рӯзқул ҳам дар пешаи оҳангарӣ дастӣ бўладед доранд. аммо азбаски оҳангарӣ имрӯзо як касби камдаромад аст, на ҳама ҷавонон таҳаммули даромади нончизу машаққати зиёди онро доранд. Ин аст, ки писарони ӯ ҳам ба муваққат аз касби бобой канор рафтаву ҳоло дар шаҳрҳои Русия машғули хонасозӣ ҳастанд.

– Замоне оҳангарон обрӯю эътибори зиёд доштаанд ва ҳатто дар феҳристи ҳокимони давр қарор гирифта, мӯдом навозишҳо медидаанд, – бо фаҳр меғӯяд усто Раҳмонқул.

– Охир, он бешор муҳофизиони Ватан си-лоҳҳои гуногун, ба монанди шамшер, ҷавшан, тоқулоҳ, гуруз пайкон... низ сохтаву як табааи ҳеле машҳр ва дар ҷаҳми ҳуққом манзур буданд.

Рӯзибӯйи Қурбонӣё, устои дабистони рақами 58-уми деҳаи Фелон ба сӯҳбат пайва-ставу гуфт, ки каландҳои дастисохти Раҳмонқул дар шароити қўхистон ҳеле тобовар буда, аз қазо ба санг бархӯранд, он ҷинси қўхиро ду мекафонанд, вале дами тезашон ҳамоно махфӯз менаманд. Ҷунки усто ин наъв асбоби-ҷоро ҷунон обутуб медиҳад, ки оқибат ба

пӯлоди асил мубаддал мегарданд.

Устохонаи оҳангарии Раҳмонқул аз ҷой-хонаи мўйсафедон, китобхонаи деҳаи Фелон, санги ёлмон ба шарафи шаҳидони набардҳои замони босмаҷиғарӣ ва Ҷанги ҷаҳонии дуюм дар як қадам масофа ҷой гирифтааст. Онсўтар ҷашмаи машҳури русто воқеъ гаштааст, ки оби он ба воситаи лўлаҳои гуногунқурт то хонаҳои мардум интиқол меёбад ва дар эҳҷои шарёни бешу-мори хунгузарро таҳрик медиҳанд. Дӯкони оҳангарии ақои Раҳмонқул аз як бинои на-зарноғире иборат аст. Дару девори одие доранд ва ба хонаҳои атроф ҳамранг афтода-аст. Ду зинаи сангинро баромада, дохилии ин хонаи пур аз ҷиҳози кор ва махсулоти омодаву ашёи хоми он мегарданд. Ва ҷуно-не ки ишора рафт, ҳамин шабону рӯзон гар-му боҳаловат аст ... Ғолибан кор ҳам ме-ҷу-шад. Агар як порайи шабу панҷ вақти намозро ба ҳисоб нағирем, бокӣи ағҷот мардуми қорафтода дарову буро карда, ба ҳавои дили худ ягон асбоби рӯзгор – ба монанди бел, каланд, дод, досқола, аррадор, бухорӣ, кар-ноя қачқарной, сатилу тағора, нағлу рикоб ё гулмеҳҳои андозашон гуногунро... ме-ҳаранд. Ё таъмири ягон асбобро фармоиш дода, агар вақт дошта бошанд, дар суфаяи хурдакам мударте нишафта, аз ину он гуфта-ву шунда занги дил мебардоранд. Суфаяи гиландоде ҳамеша мизбони мизочон аст. Дар атрофаш, рӯйи як гилёни нимдошт, чанд қўрпачаи қурқӣ паҳн карда шудааст. Ду – се лўлаболушт ҳам вучуд доранд, ки ода-мон тақя зада, ғоҳ ҷой нўшанд, ғоҳе тахтаи шохмотори пеш кашид, мўҳра меронанд. Аммо даҳону забонашон ҳамаша ба гуфтор моил аст. Агар ягон мавзўи баҳс пайдо ку-нанд, тамои – рўзи пағоҳи Худоро ба беғоҳ мубаддал мекунад, то ба умқи масъала на-расанд, мўйшикофиро идома медиҳанд. Ана ҳоло Қарим қассоб даромад. Вай дар таҳ-дашт зиндагӣ мекунад. Аз остини ҷомааш ду себи хушрангу микдорро гўлнорро ба рӯй дастурхон гузошта, аз рӯй як лаъли пур лиффофаро бардошт. Дар як он ҳаври гўшти бирён хеста, бӯйи хушаш дўкноро пур кард. Ҳайрати аҳли суфа боло рафт.

– Устоҷон, мани қалфаҳамро баҳшед, – гуфт ғунаҳкор сар ҳам карда. – Бо чанд гапи бечо дили шуморо ранҷондам.

– Ҳайр..., ҳеҷ гапе нест, ман қайҳо фаромўш кардам, – ғурутанӣ кард оҳангар.

– Ҳамон корди ғовқушие, ки таъмир кар-да додед, баъд аз хидмати шумо дар ҳақиқат беҳтару хубтар шудааст. Аз ин пеш ба чанд оҳангар нишон додаву дамашро тез карда бошам ҳам, ин ҳел бароҳат кор накарда бу-дам.

– Ёҳ қассоб, аммо шумо бовар накардед. Бар замми ин тамасхур ҳам задед, – дар оҳанги дилвезе гуфт Раҳмонқул ва ҳамон дам табассуми ҷомада: – Зарар надорад, қас-соб, ман кинагир нестам. Мўҳим, кори мо ба шумо мақбул гаштааст, – гуфт ба китфи ӯ мулоим даст монда.

– Қўтоҳӣ аз ман гузашт, устоҷон. Ана, пули хидматдорон пураи овардам. Ин неъмат, – ба гўшту меваҳо ишора кард қассоб, – ҳамту аз барои дил, аз барои рафӣи заҳри забон. Қабул кардам гўед, усто. Ман гунаҳкор...

Як ҳафта пеш Қарим қассоби Мирақӣ ду корди молқушиашро аз барои таъмир ба дастӣ усто супорида буд. Вай забон ба ши-қоқ қушод, ки ягон усто таъби дилаш фар-моишӣ ўро иҷро накардааст. Зуд дамаш чап-па гашта, қорро душвор месозанд. Аммо усто ҷун аз пайи иҷрои фармоиш гашт, ҳамаи корди назаррабои дасташ ҷавҳардори қо-либисохт, ки шояд кори устоҳои Ҷуст буланд, ба таъбаш нанишаст. Бинобар ин оҳаншо-ро ҷудо карда, ҳеле ғудохт, обашро ба тоб овар-да ва ҷун ба дилаш форида, бо усули худ дарроз дод. Муддате хидмат карда, як ас-боби қорӣи ҳуво сохт. Акун ҷунон корди теъзе шуда буд, ки агар ба устуҳон мерасид, бемуҳобо бо тақсим мекард. Ноғоҳон ба ҷизи сахте занед ҳам, дами теъаз халал намеёфт. Вақте он асбобро ба сохибаш супорида, ҳаққи қор талаб намуд, қассоб оташин шуд ва аз қайб чанд сўмаке баровардаву бо зар-да рӯй суфа гузошта, устоиро ба ноин-соҳи муттаҳам намуд. Аммо усто табассум ҳам нашикаст, ҷавобан ҳарфи бечо ҳам нагуфт. Агарчи ба дилаш ҳам сахт расида буд, зуд худро ба кори дигаре андармон карда, ин муносибати сардро ноғузир ба доми фаромўшӣ супурд. Ана, ҳоло худӣ Қа-рим қассоб омадаву ўру манзур дорад. Охир насибаат ҳалол бошад, ягон банди худо дастдарозӣ карда наметавонад...

(Давомаш дар сах.4).

Пажӯҳиш

ШОҲДУХТАРИ МУЛКИ ФАҚР

Ў духтари шох Аврангзеби Гурқонӣ (аз силсилаи Те-муриёни Хинд) аст ва ҳам аз шоирони хуби форсигўйи Хинд. Модараш – Дипрасобну (аз шохзодагони Махшад), хуросонӣ ё худ тоҷик аст. Дар тақомули шахсияти ин ори-фаи зебокалон метавон ду вижагии умдаро муассир хонд, ки ҳар як бартару аф-залу ибратомўзтар аз дигар-рист. Аввали – қаробату ра-фокати том ба мулки муазза-ми дониш дин, ки маншав аз нахустин ояи Қуръони ма-ҷид (Бихон (ай Мухаммад) – сураи Алақ) ва дастури номо-варони сохибқазл (Туро до-нишу дин раҳонад дуруст! – Ҳаким Фирдавсий...) гирифта. Дигар дурӣ гузидани ӯ будад аз ҷавори таҷаммулоти қози-бу масъиятзор ва пур аз фит-наи дарбор ва панох бурда-наш ба гўшаи қаноат. Ҳам-дар ҳамин гўшаи қаноат ва бўстони мунаввари адабу ир-фон сафои қалб ёфт. Хол он ки ин шохдухти сохибқазл аз бузургтарин имконоту шаро-ите бархурдор буд. Метаво-нист ба мақоме дилхоҳ даст ёбад, дар боргоҳҳои ғоҳира ман-манҷи худнамӣ кунад ва ё ҳамчун фарзанди яке аз императорҳои бузург умре фахри кибр фурушад. Аммо ба ин роҳ нафаъат. Балки ўро бардошти маънавию ирфонӣ-яш во дошт, ки аз сароби бадномӣ бипарҳезад. Зеро пеши хирадмандон (аз ҷумла худӣ ӯ) аён будааст, ки шо-хону ҳокимон ағлаб ба беҳи-радӣ, бераҳмӣ, худраъйӣ, худқомегӣ, харисӣ, шахватпа-растӣ, амволи мардумро рас-бугоратқунӣ, хунхорӣ, юри-шю таҷовузу қатлиомқунӣи бечорегони бегуноҳ ва амсо-ли ин бадноманд. Мисоли со-да: дар ҳазор соли таъри-ҳи охири мо аз сарварон ба

ҷуз Исмоили Сомонӣ киро ба некий ном мебаранд, ки рост-пиндору ростқорро додгари адолатпеша буда? Аммо И-смоили Сомонӣ ҳам натавони-стааст бори муқаддаси сар-вариро пешвоиро қомилу со-лим то манзили мақсуд би-расонад... Исмоили Сомони на расийатӣ сарзамини хеш, балки хонадону авлодашро муқаддам дошт ва дар бод-лоқи салтанати авлодӣ фуру рафта, ғўтавар дар ин пиндо-ри ғалат шуд, ки гўйе танҳо зиху зоти ӯ ба сарвариро ҳокимӣ баргузида шуда бо-шаду дигарон ба ҷоқарию фармонбардорӣи ин хона-дон.

Муҳити шохдухти афиф – Зебуниссо ҳам олудаву ма-хуф буд. ӯ узви хонаводаи ҳуққомӣ хашану ҳуношоми нимаасриимиёнагӣ буд, ки бо намоёндагӣ аз муғул як сар-замини пахновару номдори ҷаҳон – Хиндро дар ҷанғол меодост. Бамаврид аст, ёд кунем, ки ҳуққумати худқома, ки дар он ба ҷойи қонун гара-зу майлонҳо хостаҳои ҳокимӣ худраёю атрофиянаш қорӣ аст, ба назар мисли роҳи ҳам-ворест, пур аз домҳо. Ин домҳои иштиёқ майлонҳои нафосистон, ки пас аз ба қуд-рат расидан муҳити муносиб меёбад ва ба қуввати шид-дат зоҳир мешавад. Ё худ, таналлуқу ҷоплуслию мадху саҳилои бемағзу моияи гурӯҳе аз халқ аст, ки ҳокимро ба доми кибру гурур афканда, фирефта месозад.

Мафҳодон ба аз рӯйи эъти-қоду ростӣ, балки бо кизбу рўсўёйӣ ламдҳои гумроҳш-даро таҳриқ ба хештандўстӣи худлисандӣ мекунад, то ба ин васила лўқмаи ноне ва ё фармони шугле ва ё мансабу ҳуққумате ба даст оранд. Аммо Зебуниссо ҳамчун зодаи ҷу-

нин муҳит ва фарзанди хона-дони як императории овоза-дори ҷаҳон, ҳеҷ ғоҳ дар ман-ҷалоби кибру гурур фуру на-рафт, гарра ба сарвату ҷоҳу дорой нагашт ва таҷаммул ишрату худнамоӣ пеша на-вад. Агарчи пайвандони вай бо хирси нафасгир дар наф-сонияти олам фуру рафта бу-данд, ӯ дар роҳи дигар буд! Шунъату шарирӣи фарзандо-ни падараш наздик буд, ки Зебуниссоро ҳам ба балои баде гирифтору кунад. Ҳам боргоҳи салтанати падар ҳеҷ ғоҳ сазӣ ба тасарруфи мақо-ме накард, бечов бачо мил-қо амлоке аз дигаронро ба қом нақашд, ҳатто ору на-кард, ки ба истилоҳ, малика бошад, аз зумрай ҳокимони худхонда дар миёни анбўҳи ҷоплуслии лоуболу сараф-канда худнамоӣ кунад. Зе-буниссоро анбоштаҳои боғи дониш ба эҳниммақоми наку-номӣ кашид ва хуб дарк кард, ки дар олами фойи бояд аз худ номе гузошт, аммо на ба бедолу бадӣ, балки бо дони-шу доду нуқул.

Гуфтаист, ки Зебуниссо аз миёни фарзондон азизта-ру махбўбтар буд дар назди падар, зеро хуш роӣи бо-ландаву барозандае дошт. Падараш ба омўзиш парва-риши вай эътибори вижае меод, ки Ҳафиза Марям – бонувӣ зақию бомарйифати дарборро ба тарбияти ӯ гу-мунд. Гузаштагони Ҳафиза Марям, ба ривояте бухорӣ будаанд. Бад-ин тариқ, Зе-буниссо дар даҳсолагӣ улу-мӣ динӣ, аз ҷумла кироятӣ Қуръон, маъзоии оёт, тавзеҳ ва тафсири ҳар сураву ҳади-су ахборро фаро гирифт.

Ҳамчунин тарбияи донишмандону адибони дар-бор сарфу наҳви араби, ну-ҷум, фалсафа, мантиқ, ада-

биёту таърихро омўхт ва дар навиштани хатҳои наस्ताълиқ, насх ва шикаста мумтоз гашт. Дар омўзиши илмҳои роиҷи даврони худ низ иштиёқу са-ликаи беназир намоиш дод, шоира дар нўҷуму фалсафа-ву адабиёт сохибназар буд. Таъби баланди ўро дар ба-деҳасарой, мадх, ҳаҷе ва ҷа-қоми низ ситуданд. Ҷунон-ки рўзе ҳодима ойинаи на-диферо наздаш меовард, ки иттироқан бар замин афтоду шикаст. Ходима бо ҳарос лаб кушод:

Аз қазо ойинаи чини

Ва Зебуниссо билефоси-

ла ҷавоб дод:

Хуб шуд, асбоби худбинӣ

шикаст!

Маъмулан суол меоранд, ки ҷаро ӯ дар тўли умр арусӣ накард. Бояд гуфт, вай дар ҷавонӣ ба писармақи худ Сулаймоншукўҳ номзад шуда буд ва ба ӯ илҳосу эҳтиром дошт. Аммо пайки аҷал нога-рон гирифт ва пас аз даргу-зашти ӯ Зебуниссо тан ба фуқрат доду худ номуродона то поёни умр ҷазабаи ёди пурдурдӣи гумардаёвро ба ҳаваси пирояни аруси бадал накард.

Зебуниссо бо истифода аз доромӯху имконоти дастра-си хеш китобхонаи бузурге бунён ниҳод ва онро дар хид-матӣ алоқамандон гузошт. Ин ибтикор аз нодирафўли асилзодагони дарбор, ба вижа шохзодагон будааст ва гумон аст, ки бидуни қорно-маи Зебуниссо, дар таърихи хонадони якзатонони мансаб собиқбае қозима

Ганчи ороста

Чалолуддин БАЛХИИ РҮМӢ

ҒАЗАЛ

Мурда будам, зинда шудам, гирия будам,
ханда шудам,
Давлати ишқ омаду ман давлати поянда шудам.
Дидай сер аст маро, чони далер аст маро,
Заҳраи шер аст маро, Зўҳраи тобанда шудам.
Гуфт, ки девона най, лоиқи ин хона най,
Рафтаму девона шудам, силсила бағданда шудам.
Гуфт: ки сармаст най, рав, ки аз ин даст най,
Рафтаму сармаст шудам в-аз тараб оғанда шудам.
Гуфт, ки ту кушта най, дар тараб оғушта най,
Пеши руҳи зиндакунаш куштаву афканда шудам.
Гуфт, ки ту зиракай, масти ҳаёливу шакӣ,
Гўл шудам, ҳўл шудам в-аз ҳама

барканда шудам.
Гуфт, ки ту шамъ шудӣ, қиблаи ин чамъ шудӣ,
Чамъ наям, шамъ наям, дуди пароканда шудам.
Гуфт, ки шайхиву сарӣ, пешраву роҳбарӣ,
Шайх наям, пеш наям, амри туро банда шудам.
Гуфт, ки бо болу парӣ, ман пару болат надихам,
Дар ҳаваси болу параш бе пару парканда шудам.
Гуфт маро давлати нав: роҳ марава, ранҷа машава,
3-он ки ман аз лутфу карам сўйи ту оянда шудам.
Гуфт маро ишқи куҳан аз бари мо нақл макун,
Гуфтам: оре, накунам, сокину бошанда шудам.
Чашмаи хуршед туй, сояғаи бед манам,
Чун-к зади бар сари ман, пасту гудозанда шудам.
Тобиши чон ёфт дилам, во шуду бишқофт дилам,
Атласи навбофт дилам, душмани ин жанда шудам.
Гуфт чон вақти сахар лоф ҳаме зад зи батар,
Бандаву харбанда будам, шоҳу худованда шудам...
Шукр кунад хоки диҳам аз фалаку ҷарҳи баҳам,
К-аз назари гардиши ӯ нурпайрианда шудам.
Шукр кунад ҷарҳи фалак аз малику мулку малак,
К-аз қараму бахшиши ӯ равшану баҳшанда шудам.
Шукр кунад орифи Ҳақ, к-аз ҳама бурдем сабақ,
Бар забари ҳафт табақ ахтари рахшанда шудам.
Аз туам, эй шухра қамар, дар ману дар худ

бинигар,
К-аз асари хандаи ту гулшани ханданда шудам.
Бош чу шатранҷ равон хомушу худ чумла забон,
К-аз руҳи он шоҳи ҷаҳон фарруху фархунда

шудам.

МАЙЗАДА

(Ҳикоя)

Майзадае аз зинаҳои даромад-гоҳи бозори Сибё базӯр фарома-да, дар дами дарвоза аранг қомат рост кард. Як ба гирду атроф нигоҳ карду тобӯхрон ба роҳаш идоме дод. Дар даст шишаи арақ дошт. Роҳгузарон худро аз ӯ ба қанор ги-рифта, воридаи бозор мешуданд. Кўча пури одам буду мусофирба-рҳо камчин. Пойҳои майзада ито-ат намекарданд: меларзиданд. Мўйи ҷўлида, рўйи офтобзада, либосҳои кўҳнаву чиркин дошт. Чашмонаш аз ғояти майҳорағӣ бо-шад, ё камҳоби варамида буданд.

Мард ба тарафи рост, чонибе, ки автобусҳо вориди истгоҳ мешу-данд, роҳ пеш гирифт. Пайроҳаи пиёдагардон тангу аз роҳи ҳара-кати автобус қади ҳақ ангушт ба-ланд буд. Болои сўхта намакоб, дар қанори пайроҳаи камбар фур-ўшандагон савдо мекарданд. Роҳ-гузарон ба яқдигар роҳ доддаву гоҳи китф ба китф зада, аранг ра-вуо мекарданд. Майзада қалави-да-қалавида бо сари ҳам, бепарво ба пеш мерафт. Одамоне, ки аз рӯ ба рӯ меомаданд, бо нафрат нигоҳ карда, худро дур мегирифт-танд: бо роҳи автобус мегузаш-танд. Майзада даҳ қадам намон-да, ногоҳ ҷи пояш аз гўшаи пай-роҳа лағжиду мувозинатро гум кард. Як қалавида, шишаи арақ аф-тод ва ба пайроҳа расиду аз байн ду тақсими гардид. Майзада дубо-ра қомати худро рост кард ва бо таассуф ҷониби шиша нигоҳ кар-ду зери лаб «бало ба ҳамин занад» гуфт. Боз ба пайроҳа баромада пеш рафт.

Майзада чанд қадам рафту ма-гар чизе ба сараш зад, ки қафо баргашт. Аранг по мебардошт. Ал-вончўхрон роҳ мегашт, ки ногоҳ бо роҳгузаре бархўрд. Хост худро рост гирад, аммо нашуд. Сараш гирд гашту ба замин афтод ва дар як дам дар роҳи автобуси хуни сиёё паҳн шуд. Роҳгузарон барои кўмак шишотфанд ва вақте сарашро ба-рошофтанд, диданд, ки тегаи тағси-ми шишаи шикаста шоҳрағи гар-данро буридааст...

Фаридуни ФАРХОДЗОД.

Дар як рўзи тобистони солҳои шастуми асри бист, яъне замони шўравӣ дар тармими мадрасаи Шердо-ри Регистони Самарқанд ду ғурўх устоҳои тармимгарӣ соҳаи ёдгориҳои меъморӣ миллий қор мекарданд. Ҳар ду устокалонҳо дар касби худ ба авҷи қамолот расида буданд. Яке Шермуҳаммад ном дошту дигаре Илёсқул. Симои зоҳирии онҳо аз ҳам-дигар фарқ мекард. Шерму-ҳаммад марди қадбаланд, чорпахлу, мўйлабдор буда, дар тан шиму пичаки одӣ ва дар сар тоқии қорчули чустӣ дошт. Илёсқул бошад ло-ғарандому қадласт буда, ба сар саллачаи хурду дар тан ятаки сабук ва миёнасол бошад ҳам, мисли муллоҳо риш дошт.

Шермуҳаммад аз устозо-даҳои асили Самарқанд буд. Илёсқул дар асл муллозо-даи бӯхорӣ буда, бисёр солҳо боз дар Самарқанд зиндагӣ ва қор мекард. Ҳар ду шогирдони зиёд дошта тибқи оинномаи қадимаи хунармандӣ ба онҳо тарбия меодаданд. Дар вақти тақси-ми қор роҳбарон ба чунин хулоса омаданд, ки қори аз ҳама мураккабтар ва гарон-бахотар, яъне тармими тас-вири шеру хуршедро ба Шермуҳаммад супоранд.

Роҳбари асосии ин қор аз донишмандони таърихи меъморӣ миллий, рассоми касбӣ Засипкин буд ва Ил-ёсқул гумон мекард, ки ба ҳамин урус диндорӣ саҳти ӯ нафоридааст ва ба ҳамин сабаб ғурўҳи ўро аз ин қори

барои ҳар як усто ифтихорӣ – тармими пештоқи ба тамо-ми ҷаҳон машҳур маҳрум кар-даст. Аммо ин урус ба мисли бостоншинос Вяткин, бо ву-ҷуди ба дараҷаи қомил дони-стани забони форсӣ ва лаҳҷаи мардумони Самарқанд, аз дўстони академик усто Ши-рин буда, нозуқиҳои ин кас-бро хеле хуб медонист. Усто Ширин бошад, дар Акаде-мияи санъати меъморӣ мар-думӣ дар Самарқанд ба Шер-

қоният даст дод.

Он ҳангом ин устокалонҳо дар майдони Регистон дар сояи дарахте нишаста ҷой менўшиданд. Илёсқул дид, ки шогирдони Шермуҳаммад ҳама мопедсавору олуфтана-моянд, аз Шермуҳаммад са-вол кард: – Усто, ҳамин ме-гум, шогирдонатон ба қоидаҳои ҳудамо чӣ қадар риёя мекунанд? Чудо ҳам сти-ляғи санъати меъморӣ мар-думӣ дар Самарқанд ба Шер-

Чавон шона, оиначаи гир-да ва рўймолчаи тозаи чорқ-атро баровард.

Ақнун куртаро каш.
Чавон куртаро аз тан бе-рун кард. Майка сап-сафед барф барин.
Усто боз як фармон дод:
– Шиматро поён кун!
– Айб нест магар? – гуфт Чавон.
– Не, ин як санҷиш, – гуфт устокалон.
Чавон шимро поён кард ва

рун кард. Майкаи сафеди кайҳо ношуста ҳокистарранг шуда буд.

Ақнун шиматро поён фурур, – гуфт Шермуҳаммад. Чавон саволомез ба ҷони-би устои худ нигарист. Усто Илёсқул гуфт: «Фурур!»

Чавон бо дили ноҳама рў турш карда шимашро то ба зону фаровард. Устокалонҳо диданд, ки трўсӣ кайҳо тағо-ригаи ҷомашўиро надидааст.
– Пўш! – гуфт Шермуҳам-мад ва ба Илёсқул рў оварда гуфт: «Ақнун рафтем ҷойи асбобҳои қори мебинем». Аввал ба ҷойи асбобҳои Шермуҳаммад омаданд. Дар як тарафи хўчаи рафдор асбо-бҳои шогирдони Шермуҳам-мад, дар тарафи дигар асбо-бҳои шогирдони Илёсқул меистоданд. Асбобҳои ба Шермуҳаммад мутааллиқ ҳама медираҳшиданд. Яъне барои он ки занг назанад, раванмол шудаанд. Аммо шогирдони Илёсқул асбо-бҳои қори ҳатто пок накар-да, гузошта рафтаанд. Усто-калон Илёсқул сарҳам меис-тод. Шермуҳаммад бо меҳ-рубонӣ даст ба Илёсқул гузошта гуфт: – Устока-лони мўҳтарам, ман намедо-нам, ки шогирдонанам намоз меҳонанд ё не, аммо он чӣ дилед, ҳоҷат ба тафсир на-дорад!

Баъди он устокалонҳо аз назди хўчаҳои либосҳои қо-ри шогирдон мегузаштанд, ки Шермуҳаммад гуфт: – Ин чоро ҳам мебинед?

Устокалон Илёсқул эҳти-мол маҷоли суҳан надошт, ки ба нишони инқор сар чун-бонд.

Адаш ИСТАД

БАҲСИ ДУ УСТОКАЛОН

(Ҳикоя)

Усто Шермуҳаммад табас-сум карду гуфт: – Намозҳои қори шахсии ҳар қадомаш. Ман ба одобаш эътибор ме-диҳам. Одами покиза аст ё не. Аз гаптан фаҳмида шуд, ки шумо танҳо намозхонҳо-ро покиза меҳисобед.

Дар ин ҳангом яке аз шо-гирдони Шермуҳаммад ба назди мопеди худ меши-тоид, ки устокалон ўро на-здаш даъват кард.

Шогирд Чавони хушбур-ути 20-сола дар тан куртаи сафеди дарзмолкарда, шими ҷинсӣ ва дар пой кроссовка дошт. Мўйҳояш силиқ ба қафо шона задагӣ, яъне олупата соф.

– Аз кисаҳот чизе дорӣ, барор! – гуфт Шермуҳаммад.

устоҳо диданд, ки плаваки наву тоза пўшидааст.

– Пўш, ақнун метавонӣ равӣ, – гуфт Шермуҳаммад.

Шермуҳаммад ба Илёсқул рў оварда гуфт: – Ақнун шумо яке аз шогирдонатонро даъ-ват кунед.

Бо даъвати Илёсқул яке аз шогирдони ў, ки онҳо низ аз дарвозаи мадраса мебарома-данд, назди устокалонҳо омад.

Ин шогирд дар тан куртаи дарзмолнадидаи рангпарида дошт.

– Дар кисаҳо чизе ҳаст, барор, – гуфт Шермуҳаммад. Чавон аз киса якто рўймол-чаи ғичимшудаи чиркинро берун овард.

– Ақнун куртаро каш!

Чавон куртаро аз тан бе-

Санҷиши қалам

ПОДОШИ АМАЛ

Мадина рўзе бо дуго-наҳояш ба тарабхонае рафт. Онҳо қор нафар

пур аз нозу неъмат қаймоқ баст. Ода-ташон он буд, ки ҳар қадом аз рўзо-ри худ қиссае мекарданд ва ин тавр вақтро ба домани хушиҳо мекаши-данд. Чун навбати суҳан ба Мадина расид, ҳикояти марғубе кард, ки мар-бути наврасияш буд. Вай чўрҗае аз нўшобаи ширин нўшида, ба нақли худ оғоз кард:

– Ман дар оила фарзанди қалонӣ ҳастам ва он айём дувоздаҳсола бу-дам. Махлиё нонм ҳоҳараке дорам, ки ҳамаи вақтҳо шаш сол дошт. Пада-рам дар мағозаи қалоне чун назо-раттар қор мекард. Модарам омўз-гори мактабамон буд. Корҳои пада-рам ҳеч барор намеёфт. То омадани маош ҳамаи вақтҳо қарз мегирифт ва чун моҳонаи худро дастрас ме-кард, қарзҳояшро пардохт менамуд. Хонаамон хеле таъмирталаб шуда буд. Дар фасли зимистон ҳеч гарм намешуд, зеро таҷғизоти гармиди-хнаш қорношоям гашта буд ва иваз қардани он маблағ меҳост. Аз ин рў, падарам аз қисмати моҳонашро па-сандоз мекард, то ба шикасти рехти хона сарф созад. Падарам қариб ҳар рўзи Худо аз мағоза нон меҳариш ва оварда рўйи мизи ошхона мегузошт. Замини ангори мо киштубаст аз ва саросар маҳсулоти полизӣ парварши меёбанд. Он тарафтар соии қалоне ҷойгир шуда буд. Рўзе хоҳарам Мах-лиё нисфӣ нони падарам овардари шикаста, ба кўчое ғайб зад. Модар-рам чун гизо омода сохта, ба қосаҳо қашиду рўйи хон гузошт, дар ҳайрат аз ман пурсид:

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

(Ҳикоя)

ба даҳон набурда бо-наҳояш ба тарабхонае рафт. Онҳо қор нафар

пур аз нозу неъмат қаймоқ баст. Ода-ташон он буд, ки ҳар қадом аз рўзо-ри худ қиссае мекарданд ва ин тавр вақтро ба домани хушиҳо мекаши-данд. Чун навбати суҳан ба Мадина расид, ҳикояти марғубе кард, ки мар-бути наврасияш буд. Вай чўрҗае аз нўшобаи ширин нўшида, ба нақли худ оғоз кард:

– Ман дар оила фарзанди қалонӣ ҳастам ва он айём дувоздаҳсола бу-дам. Махлиё нонм ҳоҳараке дорам, ки ҳамаи вақтҳо шаш сол дошт. Пада-рам дар мағозаи қалоне чун назо-раттар қор мекард. Модарам омўз-гори мактабамон буд. Корҳои пада-рам ҳеч барор намеёфт. То омадани маош ҳамаи вақтҳо қарз мегирифт ва чун моҳонаи худро дастрас ме-кард, қарзҳояшро пардохт менамуд. Хонаамон хеле таъмирталаб шуда буд. Дар фасли зимистон ҳеч гарм намешуд, зеро таҷғизоти гармиди-хнаш қорношоям гашта буд ва иваз қардани он маблағ меҳост. Аз ин рў, падарам аз қисмати моҳонашро па-сандоз мекард, то ба шикасти рехти хона сарф созад. Падарам қариб ҳар рўзи Худо аз мағоза нон меҳариш ва оварда рўйи мизи ошхона мегузошт. Замини ангори мо киштубаст аз ва саросар маҳсулоти полизӣ парварши меёбанд. Он тарафтар соии қалоне ҷойгир шуда буд. Рўзе хоҳарам Мах-лиё нисфӣ нони падарам овардари шикаста, ба кўчое ғайб зад. Модар-рам чун гизо омода сохта, ба қосаҳо қашиду рўйи хон гузошт, дар ҳайрат аз ман пурсид:

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.

Хоҳарам Махлиё шашсола бошад ҳам, гап заданро наметавонист. Ба-рои табобаташ маблағ лозим буд, ки мо надоштем. Падару модарам ба раҳми Худованд умед баста, мунта-зир буданд, ки рўзе забони фарзан-дашон гўё хоҳад шуд. Пас, агар ба берун баромадаву ўро чег занам ҳам пайдо қардан душвор буд.

Ман аввал ба қори хоҳарам чан-дон эътибор наодам. Аммо нисфӣ нонро гирифтаву ба берун рафтани Махлиё қариб ҳар рўз давом мекард. Модарам пурсад, ҳеч чиз намегуфт. Рўзе падарам аз забони модарам ин қори Махлиёро шунида: «Балки гу-русна монда худаш меҳўрдагист», гўён ҷавоб дод. Аммо Махлиё баъд аз хўроки ҷошт ҳам нисфӣ нонро гирифта мефафту вақти шом баргаш-та меомад. Ҷихати аҷибаш ин буд, ки ў ҳар вақт аз берун гурусна бар-гашта, хўроки шомро ҷунон бо иш-тиҳо меҳўрд, ки гўё аз сахар чизе

– Мадина, нисфӣ ин нон ку? Кам-тар сабр мекардӣ, бо хўрок ҳама якҷоя меҳўрдем!

– Модарҷон, нонро ман не, Мах-лиё гирифт.

– Хуб, дар кўчост Махлиё? Чег-зан, ки бо ҳам хўрок хўрем.

– Намедонам, – китф дарҳам қаш-шидам ман. – Ба кўчое баромада рафт.